

Arrest

nr. 112 265 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 november 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 30 september 2009 besliste de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 38.568 van 10 februari 2010.

1.2. Op 27 april 2010 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 47.358 van 24 augustus 2010.

1.3. Op 15 juli 2010 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 26 juli 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

1.4. Op 6 januari 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 27 mei 2011 ongegrond verklaard.

1.5. Op 26 januari 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 1 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 19 juni 2012 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.7. Op 8 juli 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De burgemeester van de stad Antwerpen besliste op 26 september 2012 om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.8. Verzoekster heeft vervolgens België verlaten en zich met haar familie naar Duitsland begeven. De Duitse autoriteiten maakten een verzoek tot overname over dat op 20 november 2012 werd aanvaard door de Belgische overheden.

1.9 Op 28 januari 2013 diende verzoekster een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 30 januari 2013 besliste de gemachtigde om deze asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

1.10. Verzoekster verliet België en begaf zich naar Zweden. Op 13 mei 2013 maakten de Zweedse autoriteiten een verzoek tot terugname over. Dit verzoek werd aanvaard en op 20 juni 2013 werd verzoekster overgedragen aan de Belgische overheden.

1.11. Op 21 juni 2013 diende verzoekster een vierde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 25 juni 2013 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 25 juni 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B.A. (...) van nationaliteit te zijn : Kosovo die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.06.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 05.11.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 01.10.2009 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10.02.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 15.07.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 26.07.2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 28.01.2013 een derde asielaanvraag indiende die op 30.01.2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 21.06.2013 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze in 2013 met haar zoon met de auto naar Zweden gereisd zouden zijn, waar ze na een maand gerepatrieerd werden per vliegtuig naar België. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze helemaal niets zou hebben in Kosovo en er ook geen huis zouden hebben. Overwegende dat dit een probleem is van materiële aard en dat dergelijke elementen niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Albanezen en de Serviërs haar en haar kinderen zullen vermoorden omwille van hun origine. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man en twee van haar kinderen vermoord werden tijdens de oorlog. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe documenten te kunnen toevoegen aan haar asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via de media vernomen heeft dat het niet erg goed zou zijn in Kosovo. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niemand meer zou hebben in Kosovo. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30.04.2010, 26.07.2010, 30.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

Doordat de verwerende partij onterecht geen rekening houdt met het feit dat verzoekster een oorlogsslachtoffer is, wiens familie grotendeels uitgemoord werd tijdens het conflict in Kosovo. Dat de verwerende partij tevens voorbijgaat aan het feit dat verzoekster een roma is, die gediscrimineerd wordt door Serviërs en Albanezen.

Zij kon dus evident geen bescherming genieten van de plaatselijke autoriteiten.

Uit de verklaringen van verzoekster, welke gedetailleerd en coherent zijn en volledig gelijklopend zijn met de verklaringen van haar familieleden, blijkt wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Verzoekster merkt daarentegen op dat de verwerende partij op subjectieve wijze enkel rekening houdt met de elementen waarmee zij rekening wil houden en dus niet met de objectieve nieuwe elementen welke verzoekster aanbrengt.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Dientengevolge is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en daarom onjuist, waardoor het eerste middel ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vastgesteld, na een bespreking van de beweerde nieuwe elementen die verzoekster heeft aangebracht, dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij deze naar voren hadden kunnen brengen, waaruit zou blijken dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet noch van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond door verzoekster.

2.3. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen beslissing is waarin de tweede asielaanvraag van verzoekster inhoudelijk behandeld wordt, maar een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.4. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.5. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.6. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag geen enkel document heeft overgemaakt, maar enkel de volgende verklaringen aflegde:

"Ik weet niet waar ik anders naartoe moet. Ik weet niet meer wat doen. Wij hebben geen huis in Kosovo. Wij hebben helemaal niets. Als ik terugkeer zullen zij mijn kind vermoorden. (...) Gelijk welk kind. (...) De Albanezen en de Serviërs willen ns vermoorden. R(...) Omwille van onze origine. Twee van mijn kinderen en mijn man werden vermoord tijdens de oorlog."

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde "onterecht" geen rekening houdt met feit dat zij een oorlogsslachtoffer is en dat haar familie grotendeels uitgemoord werd tijdens het conflict in Kosovo. Voorts stelt verzoekster dat de gemachtigde voorbij gaat aan het feit dat ze een "roma, die gediscrimineerd wordt door Serviërs en Albanezen" is.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar gehoor van 25 juni 2013, waarvan het verslag zich in het administratief dossier bevindt, geen verklaringen aflegde omtrent een discriminatie door Albanezen en Serviërs omwille van haar Rom afkomst.

Wel verklaarde verzoekster dat ze geen huis heeft in Kosovo en daar ook helemaal niets meer heeft. Dienaangaande oordeelde de gemachtigde: *"Overwegende dat dit een probleem is van materiële aard en dat dergelijke elementen niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming."* Het komt de Raad voor dat de gemachtigde in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld daar het gebrek aan een huis of andere materiële zaken, in beginsel geen verband houdt met de criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ze worden omschreven in artikelen 48/3 en 48/4 e.v. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verklaarde wel tijdens haar gehoor dat bij terugkeer de Albanezen en Serviërs haar zullen vermoorden alsook gelijk welk kind, omwille van hun Rom origine. Dienaangaande oordeelde de gemachtigde: *"Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Albanezen en de Serviërs haar en haar kinderen zullen vermoorden omwille van hun origine. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man en twee van haar kinderen vermoord werden tijdens de oorlog. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe documenten te kunnen toevoegen aan haar asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via de media vernomen heeft dat het niet erg goed zou zijn in Kosovo. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd."*

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *"ernstige aanwijzingen"* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *"ernstige aanwijzing"* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Uit aangebrachte elementen die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals

bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

Nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich beperkte tot het uiten van loutere verklaringen, zonder hiervan het minste bewijs naar voren te brengen, kan de Raad het geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde oordeelt dat deze verklaringen bezwaarlijk als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen aangenomen worden. Verzoekster kan derhalve niet ernstig betogen dat de gemachtigde geen rekening houdt met objectieve elementen, wanneer uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich n.a.v. haar vierde asielaanvraag enkel heeft beperkt tot loutere eigen verklaringen, die niet worden gestaafd door objectieve elementen.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift verder deze verklaringen, waarbij zij toevoegt dat het evident is dat ze geen bescherming kan genieten van plaatselijke autoriteiten en dat haar verklaringen gedetailleerd zijn en coherent en gelijklopend met de verklaringen van haar familieleden zodat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging blijkt. Met deze overtuiging slaagt verzoekster er niet in om afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt nogmaals dat in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekster doch slechts wordt vastgesteld dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van haar vierde asielaanvraag. Daarenboven kunnen haar zeer summiere verklaringen tijdens het gehoor op 25 juni 2013 nauwelijks als “gedetailleerd” en “coherent” en “gelijklopend” worden omschreven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is niet gegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Het verlenen van een beslissing tot niet in overwegingname en een uitwijzingsbevel gebeurt op instructie van de verwerende partij.

Deze laatste heeft dan ook de plicht zorgvuldig om te springen met asielaanvragen.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten.’ (RvSt, REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-83, 36, noot LAMBRECHTS W)

In deze kan men bezwaarlijk stellen dat verzoekster een kans gekregen heeft om haar asielaanvraag te doen slagen.

De verwerende partij stelt simpelweg dat verzoekster geen nieuwe elementen kan toevoegen aan haar asielaanvraag, doch dit klopt niet. Uit contacten met haar thuisland en uit mediaberichten blijkt dat het er nog steeds niet veilig is voor haar en haar gezin.

De verwerende partij negeert dit gegeven, zodat de beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel niet nageleefd werden, waardoor het tweede middel eveneens geschonden werd.”

2.8. Waar de verzoekster een schending opwerpt van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 28 januari 2011, NTB, nr. 6482).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.9. Verzoekster hangt eerst een theoretisch betoog op en concretiseert dan dat de gemachtigde simpelweg stelt dat verzoekster geen nieuwe elementen kan toevoegen maar dat dit niet klopt aangezien uit contact met haar thuisland en mediaberichten blijkt dat het er nog steeds niet veilig is voor haar en haar gezin.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster n.a.v. het gehoor van 25 juni 2013 verklaarde “Ik heb geen contact meer met mensen in Kosovo want ik heb daar niemand meer”. Verzoekster spreekt zich dus tegen waar zij nu melding maakt van “contact met haar thuisland”. Daarenboven staat verzoekster deze bewering niet.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het gehoor van 25 juni 2013 eveneens verklaarde: *“Ik weet niet hoe het nu is in Kosovo. Ik hoor zeggen dat het daar niet erg goed is. (...) Ik verneem dat via de media.”*

In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gemotiveerd als volgt: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via de media vernomen heeft dat het niet erg goed zou zijn in Kosovo. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd.”*

Nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich beperkte tot het uiten van loutere verklaringen, zonder hiervan het minste bewijs naar voren te brengen, kan de Raad het wederom geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde oordeelt dat deze beweringen bezwaarlijk als een nieuwe element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen aangenomen worden.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad besluit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld om haar vierde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.10. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 november 1950) waarborgt in artikel 8 het recht op een gezinsleven.

Deze fundamentele bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Immers, indien verzoekster uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar haar thuisland, wordt zij gescheiden van haar zoon en diens echtgenote, S.B., welke laatste eveneens op 21-06-2013 een asielaanvraag indiende en wiens asielaanvraag wel ten gronde onderzocht zal worden, (stuk 2) Zij werd op 11-07-2013 verhoord op het CGVS, doch er werd nog geen beslissing genomen.

Verzoekster riskeert dus dat zij haar schoondochter en zoon alleen in België dient achter te laten, want haar zoon zal niet zonder zijn echtgenote willen vertrekken. Gelet op haar leeftijd en preciaire gezondheidstoestand is verzoekster dan weer afhankelijk van haar zoon en haar schoondochter, zodat zij niet alleen zou kunnen terugreizen en verblijven in Kosovo zonder haar gezin.

Door hier geen rekening mee te houden is ook art. 8 EVRM geschonden, waardoor het derde middel eveneens gegrond is.”

2.11. Verzoekster vreest bij uitwijzing gescheiden te worden van haar zoon en diens echtgenote S.B. Verzoekster wijst erop dat S.B. een asielaanvraag heeft ingediend en dat daaromtrent nog geen beslissing werd genomen.

De Raad stelt evenwel vast dat uit het arrest 112264 van 21 oktober 2013 blijkt dat het beroep van verzoeksters zoon tegen de beslissing van 25 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van de vierde asielaanvraag van 21 juni 2013 (bijlage 13quater) werd verworpen.

De Raad stelt eveneens vast dat uit het arrest 112264 van 21 oktober 2013 blijkt dat inzake de asielaanvraag van verzoeksters schoondochter S.B., eveneens ingediend op 21 juni 2013, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 juli 2013 een beslissing werd genomen houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag op basis van artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Nu blijkt dat verzoekster zoon eveneens wordt bevolen om het grondgebied te verlaten en de asielaanvraag van verzoeksters schoondochter niet in overweging werd genomen, maakt verzoekster dus niet aannemelijk dat zij gescheiden zal worden voor haar familieleden, waarvan zij betoogt dat ze

omwille van haar leeftijd en precare gezondheidstoestand afhankelijk is. Verzoekster toont aldus niet aan dat ze alleen zal moeten terugreizen en verblijven in Kosovo.

Verzoeksters middel mist feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in casu niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. MAES